

Arrest

nr. 223 392 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 5 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 mei 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.4. Op 12 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 27 november 2015 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.6. Op 26 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.8. Op 15 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 7 februari 2017 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.10. Op 25 augustus 2017 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.11. Op 9 januari 2019 wordt aan de verzoekende partij een schrijven van 3 januari 2019 ter kennis gebracht waarbij haar wordt verzocht bewijzen voor te leggen in het kader van de beoordeling van een eventueel verder verblijfsrecht.

1.12. Op 13 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt.

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische echtgenoot, C.J.L.J. (...) (RR: xxx) na indiening van de bijlage 19ter op 07.02.2017. Betrokkene kreeg de F-kaart op 25.08.2017. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het dossier heeft de referentiepersoon klaarblijkelijk het Rijk verlaten, hij zou in Spanje verbleven hebben, en intussen is hij overleden aldaar. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd mevrouw op 03.01.2019 in het kader van artikel 42quater, §5 verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. De brief werd aan betrokkene betekend op 15.03.2018. In deze brief kreeg mevrouw ook de mogelijkheid zaken voor te leggen omtrent de uitzonderingsvoorwaarden die zijn geformuleerd in artikel 42quater §4.

Betrokkene heeft volgende stukken voorgelegd:

- Verklaring op eer van huisarts dr. Guido Van Hirtum dd. 14.01.2019 waaruit zou moeten blijken dat mevrouw werkonbekwaam zou zijn omwille van medische redenen, en dit reeds sinds jaren. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan dit attest niet als afdoende bewijs worden aangenomen. Er worden geen officiële stukken voorgelegd waaruit moet

blijken dat zij als arbeidsongeschikt werd erkend door enige officiële instantie dan ook, of andere stukken die deze verklaring zouden kunnen staven. Bovendien blijkt dat mevrouw enkele maanden terug nog enkele dagen heeft gewerkt, hetgeen eerder een indicatie van het tegendeel betreft. Ook blijkt uit het dossier dat mevrouw in het verleden wel (in het zwart?) ook heeft gewerkt als poetsvrouw. In de verklaring op eer van mevrouw zelf (zie infra) schrijft zij dat zij niet is gaan werken om voor referentiepersoon te zorgen en dat zij graag zo lang mogelijk aan het werk wil. Dit spreekt het voorgelegde attest van de huisarts tegen, en bevestigt het vermoeden dat mevrouw wel degelijk in staat is om te gaan werken.

- Attest van het OCMW te Lille dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene gekend is bij de diensten van het OCMW maar tot op heden in Lille nooit in aanmerking kwam voor een leefloon of andere steunverlening. Betrokkene heeft dus wel degelijk reeds steun aangevraagd, zoals ook blijkt uit het administratieve dossier.

- Handgeschreven verklaring op eer van mevrouw en haar nichtje waaruit moet blijken dat referentiepersoon op 22.11.2018 is overleden in Spanje, mevrouw wil gaan werken en heden over geen bestaansmiddelen beschikt. Zij zou momenteel financieel gesteund worden door haar nichtje. Echter worden daar geen bewijsstukken van voorgelegd. Bovendien lijkt het, voor zover dit wel degelijk het geval zou zijn, dat dit slechts een tijdelijke situatie zou betreffen, gelet mevrouw zich wel reeds heeft gewend tot het OCMW. Het voorgelegde stuk betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien kan opgemerkt worden dat mevrouw met haar F-kaart onbeperkt toegang had tot de arbeidsmarkt, maar dat zij desondanks niet aan de slag gaat. Uit het dossier blijkt dat zij graag aan de slag wou als poetsvrouw of in de keuken van een restaurant wou gaan werken. Betrokkene maakt het ook niet aannemelijk dat zij eventueel reeds veel heeft ondernomen om effectief aan het werk te gaan.

De uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 zijn in feite niet van toepassing op mevrouw gelet referentiepersoon vooreerst het Rijk zou verlaten hebben, en vervolgens in het buitenland inmiddels zou zijn gestorven.

Gelet het in de situatie van mevrouw gunstiger is om haar verblijfsrecht te bekijken in het licht van art. 42quater, §3, wordt haar dossier dan ook als dusdanig behandeld.

Art. 42quater § 3 stelt vervolgens het volgende: "Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Mevrouw verblijft reeds meer dan één jaar legaal in het Rijk. Echter blijkt niet uit het dossier dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel: zij verklaart over geen geld te beschikken, krijgt – tijdelijk – steun van haar nichtje en heeft zich al tot het OCMW gewend, waar zij tot op heden weliswaar nog niet in aanmerking kon komen voor een leefloon. Voorts legt mevrouw eveneens geen ziektekostenverzekering voor.

Voor zover mevrouw alsnog beroep zou willen doen op art. 42quater §4 omdat het vertrek van referentiepersoon uit het Rijk aldus eveneens een feitelijke scheiding tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon betekende, dient opgemerkt te worden dat er nergens sprake is van gezamenlijke kinderen, mevrouw niets heeft voorgelegd met betrekking tot een schrijnende situatie waarin zij zou verkeerd hebben en mevrouw niet voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals beschreven in art. 42quater, §4 laatste lid, en zoals reeds eerder aangehaald.

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen (B19ter dd. 07.02.2017) , stellen we vast dat mevrouw voor het eerst naar België is gekomen in 2000. In 2008 is zij teruggekeerd naar haar land van origine, hetgeen impliceert dat zij er tot op heden mogelijk nog een netwerk heeft om op terug te vallen. Mevrouw heeft alleszins minstens 21 jaar in het land van herkomst gewoond en is er opgegroeid. Het is dan ook redelijk te stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in haar land van herkomst of oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met haar land van herkomst of origine, om aldaar haar leven verder uit te bouwen of opnieuw op te nemen. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat mevrouw meerdere aanvragen heeft gedaan over een heel aantal jaren, maar dat geen van de aanvragen voorafgaand aan die van 07.02.2017 heeft kunnen leiden tot het verblijfsrecht. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat referentiepersoon in Spanje verbleef en heden overleden blijkt te zijn. Nergens in het dossier is er voorts sprake van minderjarige kinderen. Bijkomend zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene van die aard zouden zijn dat ze het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan. Er wordt met betrekking tot de gezondheid enkel een attestje voorgelegd van betrokkenes huisarts dat zij werkonbekwaam zou zijn. Echter wordt dit attest niet gestaafd door objectieve, verifieerbare stukken. Wel integendeel, de verklaring wordt eerder door betrokkene weerlegd, en zij maakt zelf geen melding van enige medische problematiek.

Tot slot blijkt uit het administratieve dossier dat de economische situatie en de sociale en culturele integratie van betrokkene eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn en zij toont voorts niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ook werden geen stukken voorgelegd met betrekking tot enige sociale of culturele integratie die het intrekken van het verblijf in de weg zouden kunnen staan, noch kan dit blijken uit het dossier. Eerder integendeel, het trachten te bekomen van een leefloon kan bezwaarlijk als een vorm van integratie gezien worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkenen ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

“De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79, 7° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing “waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld”, opschortende werking heeft.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.”

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur *“onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier”* en van het redelijkheidsbeginsel *“belangenafweging – beoogde doel”*. Uit de bespreking van het middel kan voorts afgeleid worden dat

de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) opwerpt.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Toepassing van art. 42quater par 4 De referentiepersoon;

De heer C. (...), verbleef slechts tijdelijk in Spanje waar hij tijdens de wintermaanden op vakantie was. Het echtelijk leven werd niet beëindigd. De heer C. (...)bleef steeds ingeschreven in de gemeente Lille.

Toepassing van art. 42quater par 3 .

De beslissing is gemotiveerd als volgt:

" Mevrouw verblijft reeds meer dan 1 jaar legaal in het Rijk. Echter blijkt niet uit het dossier dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel zij verklaart over geen geld te beschikken, krijgt - tijdelijk - steun van haar nichtje en heeft zich al tot het OCMW/gewend, waar zij tot op heden weliswaar nog niet in aanmerking kon komen voor een leefloon. Voorst legt mevrouw eveneens geen ziekteverzekering voor "

Zoals gezegd werd de vragenlijst aan verzoekster voorgelegd, vrij kort na het overlijden (22 november 2019 - 9 januari 2019) Verzoekster was nog in de rouwproces en niet in staat om haar gedachten volledig te ordenen .

Daarbij wordt de verklaring, uitgaande van OCMW van Lille totaal foutief geïnterpreteerd door de DVZ . Het OCMW verklaart niet meer en niet minder : " mevrouw is gekend bij onze diensten, maar is tot heden in Lille nooit in aanmerking gekomen voor.. leefloon"

Door de woorden van deze verklaring te verdraaien naar / of woorden toe te voegen aan deze verklaring mn. " zich al gewend" en" waar zij tot heden weliswaar " geeft DVZ een heel andere inhoud aan deze verklaring dan bedoeld door het OCMW.

Ook in fine van de beslissing poneert DVZ een besluit mn" eerder integendeel, het trachten te bekomen van een leefloon kan bezwaarlijk als een vorm van integratie aanzien worden " dat geen enkele steun vindt in de verklaring van het OCMW van Lille.

Het besluit van DVZ op dit punt is onredelijk.

Daarbij moet gezegd dat DVZ totaal geen rekening hield met de sociale rechten waarop verzoekster als weduwe aanspraak zou kunnen maken; oa. werden haar rechten op een overlevingspensioen / overgangsuitkering als weduwe niet onderzocht; werden haar rechten op verdergezette ziekte - verzekering niet onderzocht /noch de uitlooptijd van de ziekteverzekering op basis van de bijdragen van het jaar 2018. Hierover werden ook geen vragen gesteld door de DVZ.

DVZ heeft zich dan ook onvoldoende geïnformeerd. Het dossier werd onzorgvuldig voorbereid.

Verder bevat de bestreden beslissing nog enige overwegingen over de duur van het verblijf van verzoekster in België in verhouding tot de duur van haar verblijf in het land van herkomst; haar gezinsleven; de gezondheidstoestand en de economische en sociale situatie. De antwoorden hierop zijn in feite al vervat in de bovenstaande argumentatie.

- 1. De heer C. (...) verbleef slechts tijdelijk in het buitenland. Het huwelijksleven werd niet beëindigd.*
- 2. Verzoekster heeft haar privé leven de laatste jaren en zeker sedert haar huwelijk, in 2014, opgebouwd in België. Zij kan zich beroepen op de bescherming van art 8 EVRM. Een grondige belangen afweging tussen de bescherming die verzoekster kan putten uit art 8 EVRM en het belang ; het beoogde doel van de Overheid bij de beslissing tot beëindiging van haar verblijf ontbreekt. Verzoekster kan zich dan ook niet gericht verdedigen op dit punt.*
- 3. De economische situatie tgv het overlijden van haar echtgenoot werd niet onderzocht, noch werd er rekening mee gehouden."*

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat hieruit volgt dat een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij als de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd heeft, overlijdt. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht

bekwam als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, na indiening van een bijlage 19ter op 7 februari 2017, waarna zij een F-kaart kreeg op 25 augustus 2017, dat de situatie intussen gewijzigd is, dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten, in Spanje zou verbleven hebben en daar intussen overleden zou zijn. Daarnaast wordt erop gewezen dat om overeenkomstig artikel 42quater, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf, de verzoekende partij op 3 januari 2019 in het kader van artikel 42quater, §5 van voormelde wet werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten, dat immers overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient gehouden te worden met de humanitaire situatie. Hierbij wordt er ook op gewezen dat in voormelde brief de verzoekende partij eveneens de mogelijkheid kreeg zaken voor te leggen omtrent de uitzonderingsgronden die zijn geformuleerd in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij een verklaring op eer van haar huisarts heeft neergelegd waaruit zou moeten blijken dat zij werkonbekwaam zou zijn omwille van medische redenen en dit reeds sinds jaren, alsook een attest van het OCMW te Lille van 14 januari 2019 waaruit blijkt dat zij gekend is bij de diensten van het OCMW en een handgeschreven verklaring door haar en haar nichtje. Uit de bestreden beslissing blijkt waarom, ondanks het neerleggen van deze stukken, niet blijkt dat de verzoekende partij niet in staat is te werken en niet blijkt dat zij financieel gesteund wordt door haar nicht, minstens niet dat dit een niet tijdelijke situatie zou betreffen. Eveneens wordt gesteld dat uit de stukken blijkt dat de verzoekende partij reeds steun heeft aangevraagd bij het OCMW. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij onbeperkt toegang had tot de arbeidsmarkt, maar zij desondanks niet aan de slag gaat, dat uit het dossier blijkt dat zij graag aan de slag wou, dat zij niet aannemelijk maakt dat zij reeds veel heeft ondernomen om effectief aan het werk te gaan. Betreffende artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij dat de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing zijn gelet op het feit dat de referentiepersoon vooreerst het Rijk zou verlaten hebben en vervolgens in het buitenland inmiddels zou zijn gestorven, dat echter gelet op het feit dat het in de situatie van de verzoekende partij gunstiger is om haar verblijfsrecht te bekijken in het licht van artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet haar dossier als dusdanig wordt behandeld. In de bestreden beslissing wordt laatstgenoemde bepaling geciteerd en gesteld dat de verzoekende partij reeds meer dan één jaar legaal in het Rijk verblijft, doch dat niet blijkt uit het dossier dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat wel integendeel zij verklaart over geen geld te beschikken, zij tijdelijk steun krijgt van haar nichtje en zich al tot het OCMW heeft gewend waar zij tot op heden weliswaar nog niet in aanmerking kon komen voor een leefloon en dat zij voorts geen ziektekostenverzekering voorlegt. In de bestreden beslissing wordt ook nog gesteld dat voor zover de verzoekende partij beroep zou willen doen op artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet omdat het vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk aldus eveneens een feitelijke scheiding tussen haar en de Belgische referentiepersoon betekende, opgemerkt dient te worden dat er nergens sprake is van gezamenlijke kinderen, zij niets heeft voorgelegd met betrekking tot een schrijnende situatie waarin zij zou verkeerd hebben en zij niet voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals beschreven in artikel 42quater, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Tot slot wordt de humanitaire situatie van de verzoekende partij besproken waarbij wordt rekening gehouden met de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met de aangevoerde schending van *“beginnel van behoorlijk bestuur - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier”* doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginnel. De Raad wijst

erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. De bestreden bijlage 21 is genomen in uitvoering van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;”

4.5. Waar de verzoekende partij betreffende de toepassing van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet betoogt dat de referentiepersoon slechts tijdelijk in Spanje verbleef, waar hij tijdens de wintermaanden op vakantie was, dat het echtelijk leven niet werd beëindigd en dat de referentiepersoon steeds ingeschreven bleef in de gemeente Lille, en zou menen dat deze uitzonderingsgronden – in tegenstelling tot de motivering dat *“De uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, §4 (...) in feite niet van toepassing (zijn) op mevrouw gelet op referentiepersoon vooreerst het Rijk zou verlaten hebben, en vervolgens in het buitenland inmiddels zou zijn gestorven.”* – wel degelijk van toepassing zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij eveneens is nagegaan of de verzoekende partij zich kan beroepen op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet, doch hieromtrent heeft gemotiveerd *“Voor zover mevrouw alsnog beroep zou willen doen op art. 42^{quater} §4 omdat het vertrek van referentiepersoon uit het Rijk aldus eveneens een feitelijke scheiding tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon betekende, dient opgemerkt te worden dat er nergens sprake is van gezamenlijke kinderen, mevrouw niets heeft voorgelegd met betrekking tot een schrijnende situatie waarin zij zou verkeerd hebben en mevrouw niet voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals beschreven in art. 42^{quater}, §4 laatste lid, en zoals reeds eerder aangehaald.”* Deze motieven worden door de verzoekende partij met haar betoog niet weerlegd, noch ontkracht.

In zoverre de verzoekende partij met voormeld betoog zou wensen aan te geven dat de verwerende partij verkeerdelijk is nagegaan of de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zijn waardoor zij alsnog haar verblijfsrecht zou kunnen behouden, toont zij geenszins aan welk belang zij heeft bij dergelijk betoog. Immers toont zij niet aan dat de verwerende partij, indien zij had nagelaten voormeld onderzoek betreffende de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet te voeren, tot een ander oordeel had kunnen komen.

4.6. Betreffende de toepassing van artikel 42^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet, betoogt de verzoekende partij dat haar de vragenlijst werd voorgelegd kort na het overlijden van haar man, dat zij nog in het rouwproces was en niet in staat om haar gedachten volledig te ordenen. Voort betoogt zij dat de verklaring van het OCMW van Lille volledig foutief geïnterpreteerd wordt, dat het OCMW niet meer

en niet minder verklaart dat zij bekend is bij deze diensten maar op heden nog nooit in aanmerking is gekomen voor het leefloon, dat door de woorden van deze verklaringen te verdraaien of woorden toe te voegen aan deze verklaring, met name *“zich al gewend”* en *“waar zij tot heden weliswaar”*, de verwerende partij een heel andere inhoud geeft aan de verklaring. De verzoekende partij betoogt dat ook *in fine* van de beslissing de verwerende partij poneert dat het trachten te bekomen van een leefloon bezwaarlijk als een vorm van integratie kan worden aanzien, dat dit geen enkele steun vindt in de verklaring van het OCMW van Lille, waardoor de beslissing onredelijk is op dit punt.

Betreffende de toepassing van artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“- Attest van het OCMW te Lille dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene gekend is bij de diensten van het OCMW maar tot op heden in Lille nooit in aanmerking kwam voor een leefloon of andere steunverlening. Betrokkene heeft dus wel degelijk reeds steun aangevraagd, zoals ook blijkt uit het administratieve dossier.

(...)

Art. 42quater § 3 stelt vervolgens het volgende: “Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Mevrouw verblijft reeds meer dan één jaar legaal in het Rijk. Echter blijkt niet uit het dossier dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel: zij verklaart over geen geld te beschikken, krijgt – tijdelijk – steun van haar nichtje en heeft zich al tot het OCMW gewend, waar zij tot op heden weliswaar nog niet in aanmerking kon komen voor een leefloon. Voorts legt mevrouw eveneens geen ziektekostenverzekering voor.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welke motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn omwille van het feit dat haar de vragenlijst werd voorgelegd kort na het overlijden van haar man, dat zij beweerdelijk nog in het rouwproces was en niet in staat om haar gedachten volledig te ordenen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen, dat de vragenlijst werd voorgelegd op 9 januari 2019 – aldus anderhalve maand na het overlijden – en dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het voor haar niet mogelijk was om hulp te verkrijgen van derden of zelfs van een advocaat om de informatie te vergaren die gevraagd werd in het aan haar op 9 januari 2019 betekende schrijven.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij meent dat de verklaring van het OCMW van Lille volledig foutief wordt geïnterpreteerd. De verklaring zoals opgenomen in het attest van het OCMW van Lille van 14 januari 2019 wordt, blijkens de stukken van het administratief dossier waarin het voormelde attest zich bevindt, wel degelijk correct weergegeven in de bestreden beslissing en dit als volgt: *“Attest van het OCMW te Lille dd. 14.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene gekend is bij de diensten van het OCMW maar tot op heden in Lille nooit in aanmerking kwam voor een leefloon of andere steunverlening.”* De verzoekende partij kan niet dienstig stellen dat de verwerende partij woorden van deze verklaring heeft verdraaid of woorden heeft toegevoegd waardoor zij een heel andere inhoud geeft aan de verklaring, daar er geenszins wordt gesteld dat uit de bewoordingen van het attest zelf blijkt dat zij zich *“al tot het OCMW gewend (heeft), waar zij tot op heden weliswaar nog niet in aanmerking kon komen voor een leefloon”*. Dergelijke vaststelling wordt wel gemaakt in de bestreden beslissing, doch niet rechtstreeks of niet louter en alleen afgeleid uit het door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde attest van het OCMW te Lille van 14 januari 2019. Ook kan worden vastgesteld dat wordt gesteld dat het trachten te bekomen van een leefloon bezwaarlijk als een vorm van integratie kan worden aanzien, doch dat ook deze vaststelling gemaakt in de bestreden beslissing niet rechtstreeks of niet louter en alleen afgeleid wordt uit het door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde attest van het OCMW te Lille van 14 januari 2019. Immers wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat er een attest van het OCMW te Lille van 14 januari 2019 voorligt *“waaruit blijkt dat betrokkene gekend is bij de diensten van het OCMW maar tot op heden in Lille nooit in aanmerking kwam voor een leefloon of andere steunverlening”* en dat de verzoekende partij dus reeds steun heeft aangevraagd *“zoals ook blijkt uit het administratieve dossier”*.

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij het steun vragen aan het OCMW niet enkel afleidt uit het door de verzoekende partij voorgelegde attest, doch eveneens uit de overige stukken van het administratief dossier. Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat er e-mailverkeer is geweest tussen de dienst burgerzaken van Lille en de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 december 2018 en 29 januari 2019 waarbij de dienst burgerzaken heeft aangegeven dat de verzoekende partij zich heeft aangemeld bij het OCMW voor de aanvraag van een leefloon. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de verzoekende partij dus reeds steun heeft aangevraagd, dat zij zich al tot het OCMW heeft gewend, waar zij tot op heden weliswaar nog niet in aanmerking kon komen voor een leefloon en dat er sprake is van het trachten bekomen van het leefloon, wat bezwaarlijk als een vorm van integratie kan worden aanzien.

4.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening hield met de sociale rechten waarop zij als weduwe aanspraak zou kunnen maken, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bewijzen heeft overgemaakt betreffende eventuele sociale rechten waarop zij aanspraak zou kunnen maken, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het de verwerende partij toekwam onderzoek te verrichten naar haar rechten op een overlevingspensioen, overgangsuitkering als weduwe, verdergezette ziekteverzekering of naar de uitlooptijd van de ziekteverzekering op basis van de bijdragen van het jaar 2018, en hierover geen vragen werden gesteld door de verwerende partij, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij toekomt om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet na te gaan of de verzoekende partij valt onder voormelde uitzondering op het beëindigen van verblijf omwille van het overlijden van de referentiepersoon, en aldus na te gaan of de verzoekende partij één jaar in het Rijk verbleven heeft in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie 'en' zij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf en haar familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel 'en' zij beschikt over een ziektekostenverzekering 'of' lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Om in de mogelijkheid te zijn een dergelijk onderzoek te voeren heeft de verwerende partij in een schrijven van 3 januari 2019, betekend aan de verzoekende partij op 9 januari 2019, ook gevraagd om informatie en dit als volgt: *"het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden): - als werknemer: werknemersattest of arbeidscontract + loonfiches, - als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (...), - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (...) bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/ (...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd"*. Uit artikel 42^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins dat het de verwerende partij toekomt om zelf uit te zoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op sociale rechten doch enkel om na te gaan, naast andere voorwaarden, of de verzoekende partij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf en haar familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om teneinde een grondig onderzoek van het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, de hiervoor geciteerde informatie op te vragen. Indien de verzoekende partij van mening was dat zij aanspraak maakt of kan maken op sociale rechten die alsdan een deel vormen van de bestaansmiddelen, kwam het haar toe hiertoe informatie over te maken aan de verwerende partij.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij zich onvoldoende heeft geïnformeerd of dat het dossier niet zorgvuldig werd voorbereid.

Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan welk belang zij heeft bij haar betoog, nu zij geenszins aantoont dat indien er vragen zouden gesteld zijn naar haar sociale rechten of hiernaar onderzoek zou zijn gedaan door de verwerende partij, zij had kunnen aantonen dat zij bepaalde sociale rechten kan genieten.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij, in het licht van haar betoog omtrent de motieven over de elementen opgesomd in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, ook niet dienstig betogen dat de economische situatie ten gevolge van het overlijden van haar echtgenoot

niet werd onderzocht, noch dat er mee geen rekening werd gehouden. Uit voormelde bepaling blijkt immers dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met onder meer de economische situatie van de verzoekende partij. Teneinde hiermee rekening te kunnen houden heeft de verwerende partij in het schrijven van 3 januari 2019 gevraagd om informatie betreffende de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Indien de verzoekende partij van mening was dat de economische situatie ten gevolge van het overlijden van haar echtgenoot een humanitair element was dat in rekening diende te worden gebracht, diende zij, gelet op de vraag om informatie van de verwerende partij, hieromtrent informatie voor te leggen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met informatie die haar niet ter kennis werd gebracht. Dit klemmt des te meer daar uit het schrijven van 3 januari 2019 blijkt dat expliciet gevraagd wordt naar de economische situatie van de verzoekende partij na het overlijden van haar echtgenoot, evenals wordt gepeild naar het voorhanden zijn van humanitaire elementen.

4.8. Betreffende de motieven inzake de overige elementen waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden in het licht van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, betoogt de verzoekende partij enkel nog dat haar man slechts tijdelijk in het buitenland verbleef en het huwelijksleven niet werd beëindigd, alsook dat zij haar privéleven de laatste jaren en zeker sinds haar huwelijk, in 2014, in België heeft opgebouwd, dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat een grondige belangenafweging tussen de bescherming die zij kan putten uit artikel 8 van het EVRM en het beoogde doel van de overheid ontbreekt, dat zij zich dan ook niet gericht kan verdedigen.

Betreffende het gezinsleven wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat referentiepersoon in Spanje verbleef en heden overleden blijkt te zijn. Nergens in het dossier is er voorts sprake van minderjarige kinderen.”

Met de loutere stelling dat haar man slechts tijdelijk in het buitenland verbleef en het huwelijksleven niet werd beëindigd, weerlegt de verzoekende partij geenszins de vaststelling dat haar echtgenoot overleden is. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er wel sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende het privéleven wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen (B19ter dd. 07.02.2017) , stellen we vast dat mevrouw voor het eerst naar België is gekomen in 2000. In 2008 is zij teruggekeerd naar haar land van origine, hetgeen impliceert dat zij er tot op heden mogelijk nog een netwerk heeft om op terug te vallen. Mevrouw heeft alleszins minstens 21 jaar in het land van herkomst gewoond en is er opgegroeid. Het is dan ook redelijk te stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in haar land van herkomst of oorsprong. Vervolgens kunnen we er ook van uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met haar land van herkomst of origine, om aldaar haar leven verder uit te bouwen of opnieuw op te nemen. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat mevrouw meerdere aanvragen heeft gedaan over een heel aantal jaren, maar dat geen van de aanvragen voorafgaand aan die van 07.02.2017 heeft kunnen leiden tot het verblijfsrecht. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat referentiepersoon in Spanje verbleef en heden overleden blijkt te zijn. Nergens in het dossier is er voorts sprake van minderjarige kinderen.

Bijkomend zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene van die aard zouden zijn dat ze het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan. Er wordt met betrekking tot de gezondheid enkel een attestje voorgelegd van betrokkenes huisarts dat zij werkonbekwaam zou zijn. Echter wordt dit attest niet gestaafd door objectieve, verifieerbare stukken. Wel integendeel, de verklaring wordt eerder door betrokkene weerlegd, en zij maakt zelf geen melding van enige medische problematiek.

Tot slot blijkt uit het administratieve dossier dat de economische situatie en de sociale en culturele integratie van betrokkene eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn en zij toont voorts niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ook werden geen stukken voorgelegd met betrekking tot enige sociale of culturele integratie die het intrekken van het verblijf in de weg zouden kunnen staan, noch kan dit blijken

uit het dossier. Eerder integendeel, het trachten te bekomen van een leefloon kan bezwaarlijk als een vorm van integratie gezien worden.”

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk een grondige belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij en het beoogde doel van de overheid. Gelet op voormelde uitgebreide motivering betreffende het privéleven van de verzoekende partij en betreffende de redenen waarom het privéleven de inmenging door de overheid door het beëindigen van het verblijfsrecht niet in de weg staat, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij zich niet gericht kan verdedigen.

Met het loutere betoog dat zij haar privéleven de laatste jaren en zeker sinds haar huwelijk, in 2014, in België heeft opgebouwd, weerlegt de verzoekende partij geenszins de hierboven weergegeven motieven en de daarin vervatte belangenafweging van de verwerende partij.

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom het privéleven of het gezinsleven van de verzoekende partij niet kan leiden tot het alsnog behouden van haar verblijfsrecht. Door het enkel betogen dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven.

Door enkel opnieuw te wijzen op haar privéleven, zonder enige verduidelijking hieromtrent, en te stellen dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM of in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, noch wordt aangetoond dat de belangenafweging in het licht van het beoogde doel kennelijk onredelijk is.

4.9. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing, foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER